

Ivan Brkljačić, kompozitor, o svom najnovijem poslu u BDP hit predstavi Amadeus

Nema jake države bez jake kulture

Zorica Kojić

INTERVJU

Mladi beogradski kompozitor Ivan Brkljačić (1977), već ovenčan slavom serozne muzičke struke kroz mnoge esnafske umetničke nagrade i više nego upamtljiva izvođenja sopstvenih dela na „ozbiljnim“, ali i rok (!) scenama, najpouzdaniji je mogući partner najnovije generacije u gradu i kad je o pozorišnoj muzici reč. Aktuelna postavka glasovitog

U momentu kada se dođe u dodir sa Mocartovom muzikom, pogotovo ako sebi date šansu da joj se prepustite, bilo kakva vrsta banalnog, tj. banalizacije Mocartovog dela, siguran sam, u momentu, nestaje

komada Petera Šefera Amadeus Beogradskog dramskog pozorišta u režiji Alise Stojanović, uz ansambl izvrsnih glumaca sa Predragom Ejdušom i Gordanom Kičićem na čelu, za svoje alternativne prvake ima muzičare, predvođene i na „životu“ te imaginativnom delu, upravo Ivanom Brkljačićem, as himself.

■ **Danas se o Mocartu pomodno govori kao o rokenrol superstaru, a i njegovi medijski i tržišni tretma-**

ni - perike, mocart-kugle, komercijalizacija melodija od muzičke kutije do reklama - kao da idu na to da ga predstave gotovo isključivo kao površnu atrakciju prvobitnog šou-biznisa. Kako današnjim rečnikom i oruđima medija saopštiti do koje mere je on ozbiljan i dubok, a da je s obzirom na meru dekonstrukcije stare, ukočene muzike on još i u većoj meri pank nego tradicionalna rok zvezda?

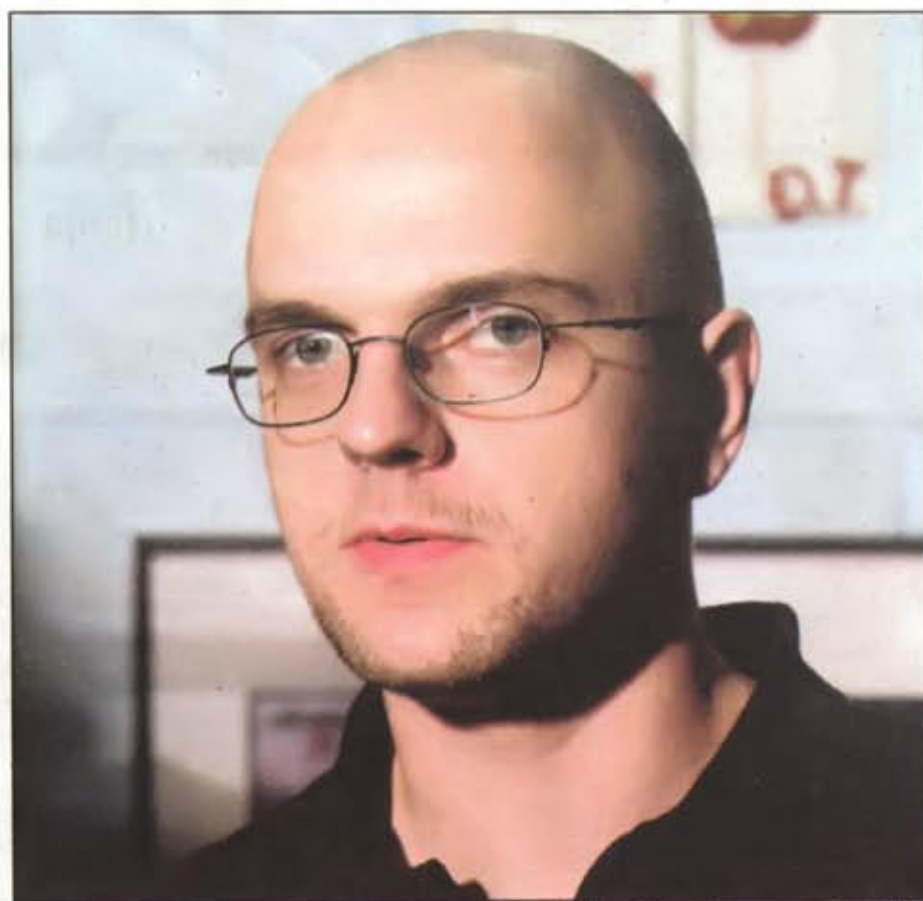
- Mislim da sva ta pomodnost i komercijalizacija Mocartove ličnosti, koja jeste nešto što se od sadašnjeg vremena može očekivati, biva gurnuta u

drugi plan u momentu kada se dođe u dodir sa njegovom muzikom. Ona toliko zrači i svojom neverovatnom snagom otkriva duboku suštinu Mocartove ličnosti, njegovu muzičku genijalnost, i iznad svega radost muziciranja, koja se nesumnjivo oseti u čitavom njegovom opusu. Sve te usputne stvari su možda način da se laici približe Mocartovoj muzici. Ali u momentu kada dođu u dodir sa njom, pogotovo ako

sebi daju šansu da joj se prepuste, bilo kakva vrsta banalnog, tj. banalizacije Mocartovog dela, siguran sam, u momentu, nestaje. Mocart je pre svega muzički genije, sve ostalo predstavlja samo određene uglove posmatranja i tumačenja te njegove genijalnosti.

■ **Koliko je Vama bilo teško i komplikovano da uz svoj originalni autorski angažman odaberete one fragmente Mocartovih dela koja najbolje korespondiraju sa sadašnjicom, umetnošću pozorišta i samim komadom?**

- Sa te strane Šeferov tekst je zaista odličan. Smatram da je on dosta uložio u lično upoznavanje Mocartovog opusa i da je u svoj dramski tekst vrlo precizno ubacivao određene odlomke iz vrlo pažljivo izabranih Mocartovih dela, sa primarnim akcentom na operama. U Šeferovom tekstu se ni u jednom trenutku ne pominju simfonije, samo na jednom mestu klavirski koncerti i gudački kvarteti, ali zato i te kako ima mesta za delove iz opera Otmica iz Saraja, Figarova ženidba, Cossi fan tutte, Don Đovani i Čarobna frula. Svaki od ovih remek dela operskog žanra majstorski je svaljeno u dramski kontekst

Dan Mokranjčevog rođenja ostao u senci: Ivan Brkljačić

Salijerijevog odnosa prema Mocartu. U tom smislu pravljenje izbora muzike je bilo vrlo jasno. Takođe je bilo prostora i za stavljanje u funkciju predstave onoga što je vezano za moj ukus u odnosu na Mocartov opus. Tu pre svega ističem izbor Prvog stava 25. simfonije u g-molu i deo iz Glorie iz Mise c-mol. Komponovani deo muzike je zbog Šeferovog potenciranja Mocartovih opera, neminovno išao ka uključivanju glasova u kamerni ansambl, koji je na kraju uobličen u vokalno-instrumentalni sekstet, koji uživo izvodi moju muziku na sceni.

■ **U predstavi takođe ima mnogo lično vaše muzike koja istovremeno sjajno - poput nekakvog nadpripovedača - objašnjava klimu visoke etikete i najviše intrige bečke čaršije onog doba, a da je istovremeno vrlo „današnja“ i čak moderna?**

- Ideja mi je bila da ni u kom slučaju ne oponašam Mocartovu muziku, niti njegov stil. To je, na kraju, i nemoguće. Nastojao sam da koliko je moguće dam svoj komentar, izražen muzičkim materijalom, prema onome što postoji u Šeferovom tekstu. Alisa i ja smo se dogovorili da vezivna tačka dramske radnje i žive muzike budu Ventičeli, odnosno gascnici koji izveštavaju Salijerija o svemu što je vezano za Mocarta, koje smo zajedno oblikovali u vidu dve pevačice (Aneta Ilić - sopran i Iva Mrvoš - mecosopran). Alisa ih je formirala u smislu scenjskih pojava i karaktera, a ja sam nastojao da im svojim muzičkim materijalima dam dušu.

■ **Vi ste veoma upadljiv i prisutan kompozitor u Amadeusu - mnogo**

je izvrsne muzike u ovoj predstavi koja se dobrim delom i izvodi uživo, a vođa ste i malog benda koji u svemu tome učestvuje na sceni?

- Kao što sam već rekao u pi-

- Svako vreme ima svoj kontekst, koji, čini mi se, nikada nije išao naruku kompozitorima klasične muzike. Vreme je uvek činilo svoje i

Da je Mocart danas živ

■ **Da je Mocart danas živ, bio bi: a) visoko pozicioniran; b) jednako neprilagođen; c) nešto treće?**

- Mocart bi mogao da bude medijski visoko pozicioniran usled svoje neprilagođenosti. Pretpostavljam da bi bio interesantan nekim trač rubrikama. Sumnjam da bi se kvalitet njegove muzike, kada bi je danas komponovao, odmah prepoznao i da bi zbog nje bio visoko pozicioniran. S druge strane, mislim da nije slučajno što je živeo onda kada je živeo i u tom vremenu uradio to što je uradio.

tanju je vokalno-instrumentalni sekstet, u kojem su pored dve pomenute pevačice još i Saša Ilić - viola, Nemanja Marković - violončelo, Stojan Krkuleski - klarinet i ja sviram klavir. Svi članovi našeg malog benda su sve vreme bili puni entuzijazma i želje da se napravi dobra i ozbiljna stvar. Mislim da se to sada u predstavi i čuje.

■ **Vratimo li se Mocartovskoj zbilji lično i van „celebrity“ zvezdanog praha, recite koliko je svakodnevni život kompozitora sada, ovdje i ma gde, igračka u rukama hira trenutne mode, izglednih „dvorskih“ nameštenja, mušičavih vladara koji daju prihod i očekivanja mnogo više prigodne i primenjene muzike od autentičnog stvaranja sopstvenog opusa?**

Svako vreme ima svoj kontekst, koji, čini mi se, nikada nije išao naruku kompozitorima klasične muzike. Vreme je uvek činilo svoje i obično se sa zakašnjenjem shvatala prava vrednost određene muzike i značaj brige oko iste. Mislim da dok „vladari“ ne shvate da jake države i jake nacije nema bez jake kulture i ozbiljne brige o njoj, a samim tim i o klasičnoj muzici koja je nastajala i koja i dalje svakodnevno nastaje na ovom prostoru, nema nam boljitka